

Muis in huis

Makoenders

© Wouter van Schie, 2002-2004

Rollen

Annie Huisjes
Jacob Huisjes
Directeur
Klusjesman
Lisa
Monique
Muizenvanger
Agent
Rechercheur / Muis

Niets uit deze uitgave mag zonder toestemming van de auteur/uitgever worden vermenigvuldigd. Opvoeringen waarvoor deze tekst wordt gebruikt dienen - in verband met verschuldigde uitvoeringsrechten - vooraf te worden gemeld aan:
Makoenders/Wouter van Schie, bij voorkeur via e-mail: makoenders@kpnmail.nl.

Voor meer informatie en contact met Makoenders, zie www.makoenders.nl.

(we zien een doorsnee huiskamer met bank en tafeltje, links achteraan staat een servieskast met daarop de telefoon, een pot koffie met vier kop- en schotels en lepeltjes en een koektrommel, een tv staat ergens laag linksvoor op toneel - tv-beeld voor publiek niet zichtbaar, in het midden achter is er een deur naar de 'gang', rechts een kast met een deur; Monique en Jacob zitten links op de bank (eventueel in innige omhelzing), Jacob kijkt steeds op zijn horloge; ergens achter de gangdeur staat onzichtbaar voor publiek een bezem)

MONIQUE: En hoe zit het nou met die erfstukken, die prachtige juwelen?

JACOB: O, eh... Als ik je wat beter ken, laat ik je ze allemaal zien, nu nog niet...

MONIQUE: Goed, goed, ik heb geduld... *(Jacob kijkt weer op zijn horloge)* Wat doe je toch steeds?

JACOB: Mijn vrouw komt zo thuis, ze is éven naar d'r vader, je moet gaan, schatje...

MONIQUE: Nee, nog even, lieveling, nog even...

JACOB: Mmmm, zo, Monique, en nu moet je echt weg...

MONIQUE: Ik ga wel weer even in de kast...

JACOB: Neenee! Niks ervan! Dat is me veel te link!

MONIQUE: Laat me me nou maar verstoppen in de kast, joh... Toe maar...

JACOB: Nee! *(hij dwingt Monique op te staan, Monique heeft inmiddels duidelijk zichtbaar voor het publiek, maar niet voor Jacob, het armbandje dat op het tafeltje ligt weggegrist en stopt dat in haar zak of handtas; Jacob brengt haar naar de deur, laat haar uit en komt weer de kamer in, nestelt zich op de bank en zet de tv aan, we horen dat het iets liefderijks/erotisch is waaraan hij zich verlekkert; Annie komt even later de kamer in, net op dat moment zet Jacob snel een andere zender aan)*

ANNIE: Was het spannend?

JACOB: Och...

ANNIE: Ontbijt-tv?

JACOB: Ja, zoiets...

(Annie en Jacob zitten nu samen op de bank, kijken tv, het is louter oninteressante ochtendtelevisie; Jacob kijkt weer steeds op zijn horloge)

ANNIE: Jacob, de voordeur klemt weer, hij valt niet goed in het slot... En met al dat carnavalsvolk op straat... Ik vind het maar niks...

JACOB: Ja, hij moet nodig gerepareerd... *(zet tv uit)*

ANNIE: Ja... Eh..., Jacob, weet jij misschien waar mijn gouden armbandje is?

JACOB: *(ongeïnteresseerd, kijkt op zijn horloge)* Wat?

ANNIE: Ik zei: weet jij waar mijn gouden armbandje is?

JACOB: Huh? Heb jij er dan zo een?

ANNIE: Jesses, Jacob, dat weet je toch, dat armbandje van mijn moeder...

JACOB: O, dat... Nee, dat weet ik niet...

ANNIE: Je weet niet dat ik dat heb?

JACOB: Eh..., nee, ja, dát weet ik wel... maar ik weet niet waar het is...

ANNIE: Heb je hem echt nergens gezien? Gisteren heb ik hem hier op het kleine tafeltje gelegd, en nou is-ie weg.

JACOB: Dat kan niet. Je zal hem wel ergens anders hebben neergelegd..., en misschien zit-ie wel gewoon in de kast, in de grote juwelendoos *(hij kijkt weer op zijn horloge, Annie neigt even naar de kast te lopen, maar doet het toch niet)*

ANNIE: *(half voor zichzelf mompelend)* Niet in de kast, daar heb ik hem juist uitgehaald van de week...!

JACOB: O, nou dan heb je hem vast ergens verloren onderweg.

ANNIE: Ook niet. Ik draag hem bijna nooit.

JACOB: O, maar... ...waar heb je hem dan eigenlijk voor?

ANNIE: Hè, Jacob, dat doet er toch niet toe... Ik wil gewoon weten waar dat armbandje is. Het is hartstikke duur, dat weet je

JACOB: *(zuchtend)* Ja, dat weet ik... *(Jacob kijkt weer op horloge)*

ANNIE: Wat doe je toch steeds?

JACOB: Ik kijk hoe laat het is.

ANNIE: Ja, dat snap ik. Maar waarom?

JACOB: Eh..., om te zien of mijn horloge nog loopt (*schudt voor zichzelf bevestigend het hoofd*)

ANNIE: Maar dat hoeft toch niet om de paar minuten.

JACOB: Jawel, want dit is al een oud beestje. Ik heb hem nog gekregen van mijn overovergrootvader.

ANNIE: Stotter je?

JACOB: Nn...Nee, ik had het over mijn overovergrootvader.

ANNIE: (*ongeïnteresseerd*) O, die...

(*telefoon gaat, Jacob springt op, neemt hoorn op*)

JACOB: (*in hoorn*) Met Jacob Huisjes... ..Ja, jazeker. O! Aha! Nou, eh..., dan kom ik meteen! (*tegen Annie*) ...Problemen op kantoor..., ik moet even naar de zaak...

ANNIE: Wat? Nu? 's Ochtends om elf uur? Het is verdikkeme je roostervrije dag vandaag! Ik wilde straks nog met je naar de stad, om eh..., ...een nieuw armbandje te kopen...

JACOB: (*kijkt checkend op horloge*) Ja, dat klopt precies. Elf uur. Gelukkig, hij doet het nog...

ANNIE: Jacob, jij werkt veel te hard. Zeg dat maar eens tegen je baas. Nu ga je al weer overwerken, en dat op je vrije dag.

JACOB: Ja, de ochtendploeg heeft een probleempje, en ik ben de enige die dat kan oplossen.

ANNIE: Niemand anders?

JACOB: Nee, zo is de verhouding..., eh..., zijn de verhoudingen eh... gegroeid, ja... Soms moet ik nu eenmaal overwerken...

ANNIE: Ik zie anders nooit iets van overuren op je salarisafrekening staan.

JACOB: Nee, dat klopt. Dat eh.. hoort allemaal gewoon bij de functie. Het is heel verantwoordelijk werk, lieve, wat ik doe, dat weet je toch. Sommige zaken liggen erg gevoelig..., en die moeten voorzichtig, ja, en met zachte hand worden aangepakt. Daar ben ik dan voor. Maar ik krijg er ook goed voor betaald...

ANNIE: Redelijk goed...

JACOB: Goed, goed, redelijk goed.. Ik heb het je toch al eens verteld over mijn werk? Soms moet ik nu eenmaal ineens in de avond of in het weekend naar kantoor. Het komt ook wel voor dat ik twee of drie klussen tegelijk heb... Die werk ik dan rustig na elkaar af, anders is het te zwaar voor me... Tja, nou, ik ga... Ga jij straks maar lekker de stad in en koop een leuk nieuw armbandje, ik heb daar toch niet veel verstand van...

(*Jacob wil weggaan via de deur, maar dan gaat net de deurbel*)

Ik doe wel open.

(*komt binnen met politieagent*)

AGENT: Goejemogge, mevrouwtje... (*loopt de kamer in, kijkt rond*) ...nee, een kop koffie sla ik niet af... (*Annie schenkt, enigszins verbaasd over zoveel brutaliteit, koffie in*)

ANNIE: Alstublieft.

AGENT: Melk en suiker graag, eh..., een dikke wolk met twee scheppen, (*Annie doet dit*) en als het tot de mogelijkheden van het huis behoort om er iets bij te ontvangen om weg te kunnen spoelen... ..dan zou dat... (*Annie pakt koektrommel van het tafeltje en serveert koekje*) Há, geweldig, mmm, da's lekker, mmm, waar kwam ik ook al weer voor?

JACOB en ANNIE: Geen idee...

AGENT: Hmmm, zálige koffie, mevrouwtje, dat moet gezegd... het is een gezegend bakkie..., tja, wat moest ik nou toch ook al weer...? (*werkt koffie met grote teugen weg*) Nou, ik weet het niet meer, ik ga er dan maar weer eens vand... O nee, nóu weet ik het weer. Hoe kon ik dit vergeten? Mevrouw, meneertje..., eh... Meneer, mevrouwtje, ik moet u iets zeer belangrijks meedelen...

JACOB en ANNIE: O ja? Wat dan?

AGENT: (*wenkt Jacob en Annie dichterbij en verheft dan ietwat zijn stem*) Schrikt u niet!

JACOB en ANNIE: *(schrikken)* Waaaaah!

AGENT: En ik waarschuwde u nog...!

JACOB: Agent, vertelt u nou toch gewoon wat u wilt vertellen!

ANNIE: Toe, meneertje... eh... meneer.

AGENT: Goed dan. U moet weten... Nee, eerst een vraag aan u. Heeft u de laatste tijd hier in de buurt nog iets verdachts gezien of gehoord? Een vreemd persoon, rare geluiden, is er iets gebeurd wat u niet kan verklaren?

ANNIE: Nou, inderdaad. *(met schuin oog naar Jacob)* Toen ik zo straks thuis kwam hoorde ik iets van hijgen van een man en een vrouw, maar toen ik in de kamer kwam zat Jacob met de tv aan, dat koffieuwpraat-programma. Vreemd, vindt u niet?

AGENT: Hoogst merkwaardig, mevrouw, uiterst bijzonder...

JACOB: Maar waarom vraagt u ons dat van die rare voorvallen en zo?

AGENT: Het zit zo. Er is hier namelijk in de buurt een dief actief!

JACOB en ANNIE: Wat?! Een dief?!

AGENT: Nou maak ik u weer aan het schrikken...

JACOB: Geeft niks, agent..., geeft niks... Vertelt u eens gauw meer over die boef...

AGENT: We weten niet wie het is, maar we denken dat er een insluiper actief is. Want er verdwijnt zo hier en daar nog wel eens wat, zoals ik al aangaf. U mist niks?

JACOB: Nee...

ANNIE: Nou, toevallig ben ik net m'n gouden armbandje kwijt...

AGENT: ...Aha! Aha! Zie je wel!

JACOB: Maar die is ze heus gewoon ergens verloren, dat ding komt vast wel weer tevoorschijn...

AGENT: Mogelijk, best mogelijk. In ieder geval, ik ben de hele buurt aan het waarschuwen, dat ze moeten uitzien naar iemand van wie we niet weten hoe hij eruitziet...

JACOB: Dan wordt het lastig...

AGENT: Nou..., ja..., eh... we hebben ook de recherche al ingeschakeld, incognito... Aha...! Misschien is de onverlaat, ja, misschien is hij...

JACOB: ...of zij...

AGENT: ...of zij... ...ook wel vermoéd... In elk geval. Ik vraag u goed op te letten. Alvast onze dank..., en ú bedankt voor de koffie mevrouwtje...

JACOB: Nou, dag lieve, ik ga ook, even naar kantoor. Tot straks!

(agent en Jacob af)

ANNIE: *(zet zich nog eens relaxt voor de tv, en spitst even later haar oren)* Wat heb ik toch een goeie vent getrouwd. Altijd maar werken, werken... Hé, wat hoor ik daar? Ben jij dat Jacob? Nee, dat kan toch niet... Nou, het zal wel niks zijn... *(even later)* Hé, nou hoor ik het weer. Geritsel... ...Nee! Muizen!!! Jacob! Help!

(komt langzaam weer tot bedaren, pakt vaas van tafel) O, nee, die is nog van de neef van mijn tante... *(zet vaas weer terug, pakt bezem uit de hoek, en sluipt richting geluid, rechts, fluistert nu, prevelend)*

Ik bén niet bang voor muizen, ik bén niet bang voor muizen, ik ben bang voor muizen, eh, ik bén niet bang voor muizen...

(hoort piepen)

Waaaaah! *(rent weg naar andere kant kamer, gillend, maar ze herstelt zich, ze sluipt naar de kast, en doet de deur van de kast tergend langzaam op een kleine kier, het is even stil, maar dan horen we weer gestommel)*

Waaaaah! *(rent weg, kamer uit, komt weer terug, ziet dat deur 'vanzelf' wordt dichtgetrokken)* Help! Een hele grote muis! *(deurbel klinkt, daar schrikt ze ook van)*

Godzijdank, daar is iemand. *(gaat kamer uit, komt even later terug met directeur)*

ANNIE: Kijk, meneer de directeur, hier is de muis...

DIRECTEUR: Waar precies, mevrouwtje?

ANNIE: Nou, hier in de kamer... in de kast denk ik.

DIRECTEUR: Is dat uw provisiekast, mevrouwjtje? (*directeur zet steeds een stap verder van de kast af*)

ANNIE: Eh nee, daar ligt van alles..., juwee.... eh..., winterjassen, de oude laarzen van mijn Jacob, z'n vispullen, ik weet het niet precies...

DIRECTEUR: Geen etenswaren, mevrouwjtje...?

ANNIE: Nee, ik dacht het niet.

DIRECTEUR: Dan denk ik niet dat er een muis in die kast zit, mevrouwjtje.

ANNIE: Niet?!

DIRECTEUR: Nee, mevrouwjtje, maakt u zich maar geen zorgen... Kijkt u er maar even in...

ANNIE: Maar dat durf ik niet...

DIRECTEUR: Och, madammeke, dat kan toch geen kwaad. Toe, kijkt u nu maar even...

ANNIE: Voor geen goud! Kijkt ú alstublieft eventjes...

DIRECTEUR: Maar dat hóeft niet mevrouwjtje, er zit daar heus geen muis (*loopt langzaam naar de kast, doet deur open en razendsnel weer dicht, en loopt weer snel terug*) Ziet u wel, geen muis...

ANNIE: Jajajaja..., ik zie het. Ik geloof niet dat daar een muis zit...

DIRECTEUR: Nou, dan ga ik maar weer.

ANNIE: (*ietwat verlegen, ze mag de directeur zichtbaar wel*) ...Dank u wel voor uw hulp.

DIRECTEUR: Niets te danken, mevrouwjtje, niets te danken. Maar ik heb wel gezien dat er onderin de kast een gat zit. Dat zou ik eens even laten repareren...!

ANNIE: Goed meneer de directeur, dat zal ik doen. Trouwens, zegt u maar... ..Annie...!
(*ietwat verlegen*)

Nogmaals dank voor uw dappere optreden...

DIRECTEUR: 't Is niets mevrouwjtje, Annie, 't is niets... (*gaat weg*)

ANNIE: Nou, als je het mij vraagt, was die directeur zélf hartstikke bang voor muizen... Maar wel een aardige man... Hé, waar kwam hij eigenlijk voor? Moet die niet bij Jacob op kantoor zitten nu? Vreemd. Ben ik hem helemaal vergeten te vragen... (*pakt telefoonboek en zoekt erin*) Klussenbedrijf, klussenbedrijf... De Haas, B. de Haas. 'Snel, discreet, voor al uw speciale wensen'... Hmm... Ja, dat lijkt me wel wat... (*pakt telefoon en belt*)

...Ja, ook goedemorgen meneer de Haas, met mevrouw Huisjes aan de Krosiduraweg 29. Kunt u vandaag even langskomen? Ik heb een probleempje in mijn huis, een gat in mijn kast... en dat moet gerepareerd, Wat zegt u? U bent allergisch voor m.... nee hoor, ik heb geen muizen in huis... Hoe kómt u erbij!... O, da's snel, nou, tot straks... (*legt hoorn neer, draait weer nummer*)

...Ja, met mevrouw Huisjes... ik spreek met Muis O'Kill? Mooi! Kunt u vandaag even langskomen? Krosiduraweg 29. Ik heb een probleempje in mijn huis, een gat in mijn kast..., muizen, weet u wel... Nee, dat gat laat ik al repareren, het gaat om die muizen, die moeten (*maakt gebaar met hand langs keel*) gekilld. Zo snel mogelijk. U kunt zometeen al? Dat is mooi. Tot zo!